

A portrait of Prudence Mbewu, a woman with short dark hair, wearing a white sleeveless top and a necklace. She is looking slightly to the right of the camera with a neutral expression. The background is a solid dark red color.

Prudence Mbewu

Stoute jongens

Column

Foto: Ellen Elmendorp

Onze zoons doen veel dingen die niet mogen. Ze lijken wel te rebelleren tegen de wereld, misschien omdat die wereld blank is. De school is blank, de kerk is blank, de winkels zijn blank. De muziek in de kantoorgebouwen is blank en zonder ritme. In de blanke scholen mogen onze kinderen hun eigen taal niet spreken. Blanken kijken onze jongens scheef aan, zo van: jij bent vast ook zo'n inbreker. Ze krijgen daarvan gewoon zin om ergens te gaan inbreken.

Toen Themba zestien was, begonnen de telefoontjes van het schoolhoofd. "Mevrouw Mbewu, komt u uw zoon even ophalen? Hij is voor de rest van de week naar huis gestuurd." Met zo'n pieperige Assepoester's stiefmoederstem. Maar waar was waar. Hij rookte marihuana en hij spijbelde.

Op een dag was mijn zoon gearresteerd voor drugsbezit. Wat een schande, in mijn familie was nog nooit iemand gearresteerd. Ik was razend op hem, maar ook op die school, die de politie had gebeld. Voor een blanke jongen zouden ze de psycholoog gebeld hebben, en de dominee, en de beroepskeuze-adviseur. Zwarte jongens moeten straf, straf, en nog eens straf.

Een paar weken later ontdekte ik midden in de nacht dat mijn zoon weg was, met de auto van de burens. Ik wachtte en wachtte. Daar kwam hij, zo dronken als een brouwerij viel hij de auto uit. Ik probeerde hem een pak slaag te geven, maar het leek wel alsof ik een dweil aan het slaan was.

Ik zocht steun bij een vriendin, maar dat pakte ook weer verkeerd uit. In plaats van mij moed in te spreken, zei ze: "Wat wil je dat ik eraan doe? Het is jouw zoon die zich zo gedraagt!" Later begon Themba's schoolhoofd tegenover mij over Themba's 'autokapen'. Dat kon alleen zij, mijn zogenaamde vriendin, dat mens verteld hebben! Gelukkig zeggen wij zwarten onder elkaar dat we als baby's boven het vuur gehard zijn om een strak gezicht te trekken als blanken ons ondervragen. Ik vertrok geen krimp en zei: "Ach ja, hij rijdt vaak een rondje om het huis."

Het verraad van mijn vriendin deed pijn. Ze had een kans om het lievelingetje van het schoolhoofd te worden met beide handen aangegrepen. Als zwarten leveren we elkaar uit aan de blanken, zelfs al zijn we allemaal onderdrukt. Maar we zouden elkaar juist moeten helpen om weer heel te worden. Als ik met een slip van mijn rok in mijn onderbroek rondloop, dan moet mijn zuster me helpen mijn kleren recht te trekken, en niet naar me wijzen en me uitlachen.

Onze zoons hebben hun gemeenschap nodig. Ze willen van hun eigen mensen leren hoe het moet, niet van een ander volk. Zelfs Buhle van twee, een kind op mijn school, werd knorrig en ongehoorzaam toen een blanke moeder iets tegen hem zei in het Zulu. Maar toen Themba precies hetzelfde tegen hem zei, deed hij het meteen. Dat joch is twee en hij laat zich nu al niets door blanken zeggen! Het zal wel iets in onze genen zijn.

Prudence Mbewu is onderwijzeres in Centurion, Zuid-Afrika.